

Devotament total față de Cristos:

de A.W. Tozer

Ce înseamnă acest lucru?

În primul capitol al Epistolei către coloseni citim că Isus Cristos este „chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnie, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, Cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El” (Coloseni 1:15-19).

Apoi, în Efeseni, în primul capitol, Pavel vorbește despre puterea Lui Dumnezeu „pe care a desfășurat-o în Cristos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți” (vers. 20-23).

Acum, înainte de a vorbi despre unitatea noastră cu Cristos și despre atașamentul nostru conștient și benevol față de Cristos, care poate fi văzut printr-un devotament total față de El, trebuie să vedem Cine este Cristos și care este relația Lui cu cei răscumparați, pe care îi numim Biserica. În unul din pasajele pe care le-am citat veți găsi următorul adevăr, pe care eu îl voi condensa, într-un mod imperfect, în trei cuvinte: centralitate, temelie, întâietate.

În cadrul Bisericii, Isus Cristos este punctul central. Vechii scriitori obișnuiau să spună că Isus Cristos este pentru Biserică ceea ce sufletul este pentru trup – este ceea ce dă viață. Odată ce sufletul părăsește trupul, nimic nu-l mai ține în viață. Când sufletul s-a dus, pompele funebre se apucă de treabă. În Biserica Lui Cristos – orice biserică, de oriunde, din oricare denotațiune – El este prezent dăruind viață, El Însuși fiind viața acelei comunități răscumparate; căci Cristos este punctul central în Biserica Sa. El o ține împreună.

Să luăm următorul cuvânt: temelia. Isus Cristos este temelia Bisericii Sale. El Se află sub ea – întreaga comunitate răscumparată se sprijină pe Domnul Isus Cristos. Știu că aceasta sună ca un clișeu religios, dar aș vrea să spun acest lucru pe un astfel de ton, încât elementul de clișeu să dispară și voi să-l auziți ca și cum l-ați auzi pentru prima oară:

întreaga Biserică a Lui Dumnezeu se sprijină pe umerii Fiului Său. Cred că am putea să înconjurăm lumea strigând pur și simplu simplu: „Cristos este suficient!” Isus Cristos este suficient.

Există o slăbiciune printre noi, cei din cercurile evanghelice: punem semnul plus după Cristos – Cristos plus încă ceva. Aceste „plusuri” sunt cele care distrug viața noastră spirituală individuală; aceste adăugiri sunt cele care slăbesc biserica. Dumnezeu a declarat că Fiul Său este suficient. El este calea, adevărul și viața. El este înțelepciune, dreptate, sfințire și răscumpărare. El este înțelepciunea Lui Dumnezeu și puterea Lui Dumnezeu și El a adunat în El Însuși toate lucrurile și toate există prin El. Deci, nu vrem pe Isus Cristos plus altceva.

„Auziți ceruri și ascultă pământule, căci Domnul a vorbit!” Iar ceea ce a spus El este următorul lucru: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, de El să ascultați.” Deci, Domnul Isus Cristos este suficient. Noi, cei din cercurile evanghelice, nu ar trebui să predicăm pe Cristos plus știința sau pe Cristos plus filozofia sau pe Cristos plus psihologia sau pe Cristos plus educația sau pe Cristos plus civilizația, ci doar pe Cristos și pe Cristos cel suficient. Toate celelalte lucruri pot avea locul lor, se pot potrivi și pot fi folosite, dar noi nu ne bazăm pe niciunul dintre ele; noi ne sprijinim pe El, Care este temelia credinței părinților noștri.

Apoi este cuvântul întâietate. Cristos are întâietatea. El este deasupra, dedesubtul, înăuntrul și în afara tuturor lucrurilor. Așa cum spunea bătrânul episcop, El este deasupra tuturor lucrurilor, dar nu împins în sus, este dedesubtul tuturor lucrurilor, dar nu apăsător în jos, în afara tuturor lucrurilor, dar nu exclus și în interiorul tuturor lucrurilor, fără a fi însă limitat. El este deasupra tuturor lucrurilor, stăpânind peste ele; sub toate, susținându-le; în afara lor, îmbrățișându-le; în interiorul lor, umplându-le.

Relația noastră cu El este tot ce contează cu adevărat. O credință creștină adevărată este un atașament față de Persoana lui Cristos. Atașamentul unei persoane față de Isus Cristos este intelectual, volitional, exclusiv și irevocabil.

Atașamentul intelectual

A-L urma pe Cristos cu un devotament total și complet presupune existența unui atașament intelectual față de El. Asta înseamnă că nu ne putem lua după sentimentele noastre sau după niște noțiuni poetice despre El. Există mulți cristoși falși printre noi azi și trebuie să îi demascăm, iar apoi să-L arătăm oamenilor pe Mielul lui Dumnezeu Care a ridicat păcatul lumii. John Owen, bătrânul puritan, i-a prevenit astfel pe oamenii din zilele lui: „Voi aveți un Cristos imaginar, și dacă sunteți mulțumiți cu un Cristos imaginar, va trebui să vă mulțumiți cu o mântuire imaginară.”

La urma urmei, este doar un singur Cristos, iar omul cu adevărat mântuit are un atașament intelectual față de Cristos, în sensul că știe cine este Cristos din punct de vedere teologic. Pentru că, vedeți voi, există un Cristos romantic al romancierelor, un Cristos sentimental al cowboy-ului pe jumătate convertit, un Cristos filozofic al snobului savant; există și Cristosul confortabil al poetului languros, precum și Cristosul musculos al campionului sportiv. Dar există numai un Cristos adevărat și Dumnezeu a spus că El este Fiul Său.

Îmi place ce se spune despre El în crezuri – că El este Dumnezeu, de aceeași natură cu Tatăl Său, născut înainte de toate veacurile; Om după natura mamei Sale, născut în lume; Dumnezeu perfect și Om perfect, având un suflet rațional și trup omenesc; egal cu Tatăl Său în ceea ce privește dumnezeirea Lui; mai puțin decât Tatăl Său în ceea ce privește umanitatea Sa; care, chiar dacă este Om și Dumnezeu în același timp, totuși nu sunt doi, ci un singur Cristos. Căci așa cum sufletul și trupul formează un om, la fel Dumnezeu și Omul Îl alcătuiesc pe Cristos. Acesta este Cristosul pe care Îl adorăm și trebuie să avem aceste cunoștințe despre El. Adică, trebuie să-L avem pe Cristosul teologiei creștine și trebuie să avem un atașament intelectual față de El. Trebuie să credem în Cristosul Lui Dumnezeu, să credem că El este ceea ce spune Dumnezeu că este.

Atașamentul volitiv

Există de asemenea un atașament volitiv față de Cristos. Dacă vreau să-L urmez pe Cristos cu o dedicare totală și completă trebuie să o fac printr-un act continuu al voinței mele. Un creștin care încearcă să trăiască după impuls sau inspirație, care speră să navigheze spre cer pe marea lină a simțirii religioase face o mare greșală. Un om care trăiește după sentimentele lui nu trăiește prea bine, întrucât acestea sunt trecătoare. Scriitorii din vechime ne vorbeau despre noaptea neagră a sufletului. Sunt perioade când creștinul umblă prin întuneric, când este apăsător. Dumnezeu nu ne va duce sus în cer înveliți în celofan, ca și cum ar urma să fim atârnați în pomul de Crăciun. El ne va duce acolo după ce ne va curăți, ne va disciplina, ne va trece prin foc, ne va face puternici și ne va învăța că sentimentele și credința nu sunt totuna – deși credința, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, aduce uneori și sentimente.

Obişnuiam să cântăm: „Cer înalt care mi-ai auzit solemnul jurământ, acest jurământ reînnoit îl vei auzi zilnic.” Oamenilor le este teamă de astfel de lucruri acum, dar eu cred, asemeni lui Daniel care a hotărât să nu mănânce din mâncarea împăratului, asemeni Lui Isus care Și-a făcut fața ca o cremene, asemeni lui Pavel care a spus: „Fac un singur lucru” – eu cred, deci, că adevăratul urmaș al lui Cristos trebuie să fie un om a cărui voință a fost sfințită. El nu îndrăznește să fie un om fără voință. Niciodată nu am crezut că, atunci când vorbim despre o viață mai profundă, ar trebui să spunem că Dumnezeu ne distruge

voința. Dar Dumnezeu unește voința noastră cu voia Lui și voința noastră devine puternică în voia Sa și uneori, pe măsură ce rămânem în El, cu greu vom mai deosebi dacă este voia Lui sau a noastră cea care lucrează la un moment dat.

Atașamentul exclusiv

Să trecem acum la atașamentul exclusiv. Atașamentul nostru față de Persoana lui Cristos trebuie să excludă tot ce este contrar Lui Cristos. Acestea sunt niște zile în care încercăm să avem 100% o gândire pozitivă. Dar Scriptura spune despre Isus: „Tu iubești dreptatea și urăști răutatea” (Psalmul 45:7). Acestea au fost spuse despre Însuși Cristos cel sfânt, care este mai presus decât cele mai înalte ceruri și separat de păcătoși. Dacă El a trebuit să urască pentru a iubi, la fel trebuie să facem și noi. A fi 100% pozitiv ar fi la fel de fatal ca și cum ai inspira toată tot timpul, fără să expiri. Nu poți face acest lucru.

Corpul uman cere să inspire pentru a obține oxigen și să expiri pentru a elimina bioxidul de carbon. La fel e și cu Biserica Lui Cristos: ea trebuie să inspire și să expire. După ce inspiră, trebuie să și expire. Când Biserica inspiră Duhul Sfânt, trebuie să expire tot ce este contrar Lui.

Nu cred că vreun om poate să iubească până când nu este capabil să urască. Nu cred că vreun om Îl poate iubi pe Dumnezeu dacă nu îl urăște pe Satan. Nu cred că poate iubi dreptatea până nu urăște păcatul. Căci Scriptura ne arată că, pentru a accepta ceva, trebuie să respingi anumite lucruri. Pentru a confirma ceva, trebuie să negi altceva; pentru a spune da, trebuie să fii capabil să spui nu.

În ceea ce mă privește, am ajuns cu mult timp în urmă la concluzia că nu pot să mă înțeleg cu toată lumea. Când încerci să faci pe plac tuturor, vei sfârși prin a nu satisface pe nimeni. Nu vreau un creștinism diluat. Vreau să fiu capabil să spun nu. Îi spun nu diavolului, lui Hrusciiov, Papei; spun nu oricui are ceva de spus ce este contrar Domnului pe care Îl ador și față de care am un atașament intelectual care este teologic, un atașament volitiv care este total și un atașament exclusiv care înlătură tot ce este contrar Lui Cristos.

Atașamentul inclusiv

Apoi există și atașamentul inclusiv. Ce înțeleg prin acest lucru? Ei bine, aceasta este inspirația. Este tot ceea ce Cristos este, face, spune, promite și poruncește; toată slava care-I încununază capul, toate funcțiile pe care El le deține, toată frumusețea strălucitoare și multitudinea de fațete ale infinitei Sale naturi. Tot ceea ce El este, tot ceea ce a spus și tot ceea ce a promis – le iau pe toate, le includ pe toate. În plus, din moment ce mă identific cu El, îi accept pe prietenii Lui ca fiind ai mei. Îi iubesc pe toți copiii Lui Dumnezeu și le predic tuturor – iar unii dintre ei ascultă!

Știți, Domnul are și niște prieteni foarte ciudați. Acel individ cam nepieptănat, cu privirea fixă, care merge pe stradă purtând o insignă pe care scrie „Numai Isus” sau „Isus mântuiește”, o insignă cât o farfurie – ei bine, dacă el Îi aparține lui Isus, îl voi recunoaște ca atare. Bătrânul episcop spunea că Domnul Își ține comoara în vase de pământ, și unele din ele sunt puțin crăpate. Trebuie să fii gata să-i recunoști pe prietenii Domnului, oriunde s-ar afla ei. Prietenii Lui sunt prietenii mei și dușmanii Lui sunt dușmanii mei. Mie nu-mi place noțiunea aceasta a „amiciției” despre care vorbește toată lumea. Eu vreau să cunosc poziția ta: pe cine iubești și ce urăști?

O bună definiție a unui creștin este aceea că el e o persoană care s-a întors din morți. Cred că Pavel a fost unul dintre cei mai ciudați și neobișnuiți și totodată unul dintre cei mai glorioși dintre creștinii care au trăit vreodată și el ne-a lăsat un mic text pe care niciun editor contemporan nu l-ar accepta într-un manuscris fără a-l reformula. „Sunt răstignit împreună cu Cristos: și totuși trăiesc...” Cum a putut formula astfel? „Sunt răstignit împreună cu Cristos.” Deci e mort. „Și totuși trăiesc.” E viu. E viu sau mort? „Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credința Fiului lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” Îl vedem pe Pavel contrazicându-se. Și totuși, în toată această contradicție găsim sinteza unui adevăr minunat și glorios: un creștin este cineva care a fost răstignit și totuși trăiește, fiind unit cu Cristos așa cum a unit El umanitatea și divinitatea într-o uniune ipostatică pentru totdeauna – Dumnezeul etern unit cu natura umană în mod ireversibil.

Așadar, toate mădulele Trupului Lui Cristos, unite cu trupul Său, au parte, într-o oarecare măsură, de această uniune ipostatică, astfel încât noi suntem uniți cu El, iar atunci când El a murit pe cruce, și noi am murit pe cruce; atunci când El a înviat din morți, și noi am înviat împreună cu El, iar când S-a înălțat și S-a așezat la dreapta Tatălui, și noi ne-am înălțat la dreapta Lui Dumnezeu împreună cu El. „Dacă deci ați înviat împreună cu Cristos, să umblați după lucrurile de sus.” Și este scris că noi „suntem așezați în locurile cerești”, ceea ce înseamnă că suntem cu El acolo unde este El, mădule ale mărețului Său Trup mistic. Ce minunat!

Atașamentul irevocabil

Este apoi și atașamentul irevocabil. Ce înțeleg prin acest lucru? Înțeleg că Domnul nui vrea lângă El oameni care fac experiențe. Un actor de film a scris cândva o carte intitulată Încearcă-L pe Isus. Nu am citit-o niciodată. N-aș fi vrut să mor citind-o. „Încearcă-L pe Isus.” Nu cred în aceste experimentări. Eu cred că ar trebui să fim ca niște piloți kamikaze. Ar trebui să ne legăm în carlingă și să plonjăm pe punte, iar dacă pierim, pierim. Dacă ne scufundăm sau înotăm, dacă trăim sau murim, să fim irevocabil legați prin dragoste, credință și devotament de Domnul nostru Isus Cristos.

Creștinii ar trebui să fie atât de dedicați, încât să nu mai fie cale de-ntoarcere. Nu pot suporta această privire aruncată înapoi peste umăr pentru a vedea dacă nu este ceva mai bun. Odată un tânăr a venit la un sfânt bătrân care îi învăța pe oameni despre viața profundă, viața răstignită, și i-a spus: „Părinte, ce înseamnă să fii răstignit?” Bătrânul s-a gândit un moment și a spus: „A fi răstignit înseamnă trei lucruri. În primul rând, cel care este răstignit privește doar într-o singură direcție.” Îmi place acest lucru – a privi doar într-o direcție. Dacă aude ceva în spatele său, nu se poate întoarce ca să vadă ce se petrece. A încetat să mai privească înapoi. Omul răstignit de pe cruce privește doar într-o singură direcție, și aceea este direcția în care se află Dumnezeu, Cristos și Duhul Sfânt; este direcția revelației biblice, direcția evanghelizării lumii, direcția zidirii Bisericii, direcția sfințirii și direcția unei vieți pline de Duh.

Bătrânul s-a scărpinat prin părul alb și a mai spus: „Un alt lucru, fiule, despre omul de pe cruce este că el nu se mai întoarce înapoi.” Individul care urmează să moară pe o cruce nu-i spune soției sale: „La revedere, dragă, mă întorc după ora cinci!” Atunci când ieși pentru a muri pe cruce, spui „Adio” – nu te mai întorci! Dacă am predica mai mult despre aceasta și n-am mai încerca să prezentăm viața creștină ca fiind așa de ușoară, încât stârnește disprețul, am avea mai mulți convertiți care rămân în biserici. Un om convertit care știe că, dacă I se alătură lui Cristos, s-a terminat cu el și că, deși revine la viață – o viață nouă -, în ceea ce privește lumea aceasta el nu se mai întoarce – un astfel de om deci este un creștin real.

Bătrânul a continuat: „Un alt lucru despre omul de pe cruce, fiule, este că el nu mai are planuri personale.” Îmi place asta. Altcineva a făcut planuri pentru el și, când a fost țintuit acolo sus, toate planurile lui s-au risipit. Pe drumul spre cruce, el nu s-a întâlnit cu niciun prieten căruia să-i spună: „Henry, voi trece pe la tine sâmbăta viitoare, pe la trei, ca să mergem să pescuim pe lac.” El se ducea să moară și nu mai avea niciun plan.

O, ce activi creștini activi suntem noi cu toate planurile noastre; și unele dintre ele, chiar dacă sunt făcute în numele Domnului și al creștinătății evanghelice, sunt la fel de carnale ca și caprele.

Este frumos să spui: „Sunt răstignit împreună cu Cristos” și să știi că El este Cel Care îți face planurile. Vă spun eu că douăzeci de minute petrecute pe genunchi, în liniște, în fața lui Dumnezeu te învață câteodată mai multe decât poți învăța din cărți și mai multe decât vei putea vreodată învăța în biserici.

Dacă comitetele bisericilor ar învăța să petreacă mai mult timp cu Dumnezeu și mai puțin timp în ședințe, ar putea scăpa de toate acele întâlniri de la miezul nopții unde fiecare se lasă pe spate în scaun, epuizat de atâtea discuții. Vă spun, ați putea reduce timpul petrecut în discuții și polemici dacă ați petrece mai mult timp stând înaintea lui Dumnezeu. El vă va da Duhul Sfânt, vă va arăta și vă va învăța planurile Sale.

Cred că asta e tot ceea ce vreau să spun: noi trebuie să fim uniți cu Isus Cristos, într-o unitate inteligentă, știind cine este El; trebuie să fim uniți cu El într-o unitate volițională, nu încercând să trăim prin sentimente, cu toate că, slavă lui Dumnezeu, sunt și multe sentimente implicate în această unitate! Trebuie să fim atașați de El într-un mod exclusiv, lăsând afară tot ceea ce este contrar Lui; să fim atașați într-un mod inclusiv, acceptând tot ceea ce El acceptă; și să fim atașați în mod irevocabil, astfel încât să fim oameni de sacrificiu, care nu se întorc din drum.